

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: KŽ-rz 36/2019-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ranka Marijana kao predsjednika vijeća, te Melite Božičević-Grbić, Ileana Vinja, Žarka Dundovića i Ratka Šćekića kao članova vijeća uz sudjelovanje više sudske savjetnice-specijalistice Maje Ivanović Stilinović kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. D. Ž. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog Krivičnog zakona Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 53/91., 39/92., 91/92., 31/93., 35/93., 108/95., 16/96. i 28/96. – dalje: OKZRH), odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 13. lipnja 2019. broj K-Rz-6/2018, u sjednici održanoj 7. listopada 2021.,

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba državnog odvjetnika kao neosnovana i potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Zagrebu, na temelju čl. 453. toč. 3. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12.-odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17.- dalje: ZKP/08.), opt. D. Ž., opt. B. R. i opt. M. D. (suđenjem u odsutnosti) oslobođeni su od optužbe da bi počinili kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH, dok na temelju čl. 149. st. 1. ZKP/08. troškovi kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1. do 5. ZKP/08. te nužni izdaci optuženika i nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret proračunskih sredstava.
2. Protiv ove presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.
3. Odgovori na žalbu nisu podneseni.
4. Na temelju čl. 474. st. 1. ZKP/08. spis je bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

5. Žalba državnog odvjetnika nije osnovana.

6. Oспорavajući pravilnost prvostupanjske presude državni odvjetnik smatra da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08. jer „nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama zbog čega se presuda ne može ispitati“. Obrazlaže kako prvostupanjski sud nije dao jasne razloge prihvaća li „iskaz M. D., svjedoka po čuvenju, kao valjan i zakonit ili ga ne prihvaća kao takvog, te ako ga ne prihvaća zbog čega ga ne prihvaća kao zakonitog.“

7. Nije u pravu državni odvjetnik da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08. jer je prvostupanjski sud dao jasne i iscrpne razloge o vrednovanju dokazne građe, uključujući ocjenu iskaza svjedokinje M. D. Prvostupanjski sud „prihvaća iskaz svjedokinje... smatra da je govorila istinu... međutim svjedokinja o događaju nema nikakvih neposrednih saznanja već je svjedok po čuvenju.“ (str. 6, odlomak 8 presude). Prema tome ova je žalbena tvrdnja državnog odvjetnika posve promašena budući da je sud prvog stupnja izrijekom ocijenio vjerodostojnost iskaza svjedokinje, kao i ostale dokaze te je presuda podobna da se može ispitati njena osnovanost odnosno valjanost utvrđenog činjeničnog stanja.

8. Državni odvjetnik smatra kako se pogrešno utvrđeno činjenično stanje „ogleda u više odlučnih činjenica“, prigovara da sud prvog stupnja „cijeni samo dva indicija i to iskaz svjedokinje M. D...i činjenicu zaticanja optuženika s teletom“, a propušta uzeti u obzir da je M. D. „jednu kravu pronašla 1995. godine nakon Oluje kod II optuženika“, da je svjedokinji „sada pokojni S. S. rekao da su I optuženi D. Ž. i II optuženi B. R. dan nakon ubojstva doveli dvije krave u kuću II optuženog B. R.“, da je svjedokinji „čovjek imenom R. rekao da su joj ubili majku i da je to učinio Lj. brat“, dakle opt. D. Ž., da se neutemeljeno relativiziraju saznanja pok. M. D. iznesena posredno iskazom njegove kćeri, svjedokinje M. D.

9. Suprotno žalbenim navodima državnog odvjetnika, ovaj drugostupanjski sud nalazi da je sud prvog stupnja dokaznu građu argumentirano i valjano ocijenio, pravilno utvrdio činjenično stanje i s pravom zaključio kako nije dokazano da su optuženici počinili djela za koja se optužuju.

10. Prije svega netočna je tvrdnja državnog odvjetnika da je sud prvog stupnja propustio voditi računa o svim indicijalnim činjenicama koje su navedene u žalbi. Naprotiv, iz obrazloženja pobijane presude jasno proizlazi da su cijenjene sve dokazno važne činjenice koje upućuju na moguće počinitelje kaznenog djela, ali je ocjena suda da utvrđeni indiciji ne čine zatvoreni krug na temelju kojih bi se moglo nedvojbeno utvrditi dokazanim da su upravo optuženici počinili kazneno djelo. Tako sud prvog stupnja poseban značaj daje iskazu svjedoka M. D., koja međutim nije neposredni već posredni svjedok i prenosi saznanja dobivena od pok. oca kojeg nije bilo moguće ispitati jer je u međuvremenu preminuo. Potom sud prvog stupnja ima na umu da su optuženici slijedeći dan zatečeni u blizini mjesta događaja sa „nekim teletom“ pri čemu iz stanja dokazne građe (iskaz svjedoka M. A.) proizlazi da je opt. D. Ž. živio u vikendici u neposrednoj blizini mjesta gdje su zatečeni. Pored toga je s

pravom sud prvog stupnja s posebnim oprezom cijenio realnu mogućnost objektivnog i pouzdanog prepoznavanja glasa upravo opt. D. Ž. po ocu svjedokinje M. D. pokraj činjenice da se radilo o događaju koji se zbiva noću kada otac svjedokinje od straha bježi iz svog doma pred nasilnom grupom (pet do šest) muškaraca.

11. Što se pak tiče upiranja na dio iskaza svjedokinje o informaciji dobivenoj od osobe imenom R., koju svjedokinja spominje na raspravi, žalitelja valja podsjetiti da je i sama svjedokinja izrazila sumnju u njenu pouzdanost i vjerodostojnost („Ja to nisam povjerovala jer je taj čovjek bio vrlo nepouzdan...“). Valja dodati, a glede činjenice vezane uz zaticanje optuženika sa jednim teletom dan nakon događaja, da svjedokinja govori i o tome kako je saznala da je to tele (prema inkriminaciji otuđeno istom zgodom kada je ubijena Š. D. ... 1993.) opt. D. Ž. zaklao i ispekao za svoj rođendan (rođ. ...), dakle svakako mjesecima nakon inkriminiranog događaja. Istovremeno, prema iskazu M. A., koji je kao član ekipe za očevid sutradan u prijepodnevnim satima u blizini mjesta događaja zatekao optuženike sa „nekim teletom“, proizlazi da je tele „već bilo zaklano i ubacivali su ga u vozilo bijeli Ford Eskort koji je tada vozio I optuženik.“

12. Navedene okolnosti, na koje upire žalitelj, upućuju na postojanje osnovane sumnje da su optuženici počinitelji predmetnog kaznenog djela, koji stupanj vjerojatnosti je dostatan za podizanje optužnice. Međutim za osudu je potrebno da sud na temelju izvedenih dokaza „nedvojbeno utvrdi da je optuženik počinio kazneno djelo za koje je optužen“, dakle krivnja mora biti pouzdana, sigurna i ne smije ostavljati nikakvu dvojbu koja dovodi u pitanje osudu. Stoga i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda stanje dokazne građe, indiciji kao usmjeravajuće činjenice na koje upire žalitelj i o kojima je vodio računa sud prvog stupnja, ne vode nedvojbenom zaključku da su upravo optuženici počinitelji inkriminiranog ratnog zločina.

13. Slijedom navedenog, kako ne postoje razlozi zbog kojih državni odvjetnik pobija prvostupanjsku presudu, a ispitivanjem pobijane presude po službenoj dužnosti nisu nađene povrede zakona iz čl. 476. st. 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12.-odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.-VIII), trebalo je, na temelju čl. 482. ZKP/08.-VIII, odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 7. listopada 2021.

Predsjednik vijeća:
Ranko Marijan, v.r.